

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 551/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Mestského súdu Bratislava II č. k. B1-2P/31/2020-739 zo 7. júla 2021, rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 11CoP/67/2023-2122 z 29. mája 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1CdoR/16/2024 z 26. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 41 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd rozhodol aj o porušení práv podľa čl. 41 ods. 1 ústavy a čl. 3, 6, 8, 9, 12, 19 a 20 Dohovoru o právach dieťaťa maloletého [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia, ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 3P/1/2020 z 8. septembra 2021 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 12CoP/16/2023 z 27. marca 2024 zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie „s pokynom zistiť [REDAKOVANÉ] názor, zohľadniť dôkazy sťažovateľa a zabezpečiť spravodlivé konanie“. Samostatným podaním doručeným ústavnému súdu 24. júna 2025 sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Žiadosť odôvodnil svojou aktuálnou finančnou situáciou. Zároveň uviedol, že nespĺňa kritériá na bezplatné poskytnutie právnej pomoci s odôvodnením, že „zákon nepredpokladá konšteláciu bývanie v Maďarsku s vysokými nákladmi pri dochádzaní do Bratislavy, napriek vyššiemu dôchodku“. Oslovil viacerých advokátov, títo ho však z rôznych dôvodov odmietli zastupovať.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom na mestskom súde pod sp. zn. B1-2P/31/2020 sa matka maloletého podaným návrhom domáhala uloženia zákazu sťažovateľovi ako odporcovi a starému otcovi maloletého dieťaťa priblížiť sa k maloletému. Mestský súd napadnutým rozsudkom uložil sťažovateľovi, aby sa nepribližoval k maloletému na vzdialenosť menšiu ako 200 metrov. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania a ustálenia celej komplikovanej rodinnej situácie, mestský súd vyhodnotil, že rodičia maloletého dieťaťa dostatočne preukázali, že sťažovateľ i napriek zjavnému nesúhlasu rodičov opakovane a dlhodobejšie neprimeraným spôsobom (až sofistikovane nátlakovým) vyhľadával maloletého (či už v materskej škole, alebo pred bytom, alebo pred bytovým domom), opakovane a dlhodobejšie sa zdržiaval v blízkosti bydliska maloletého dieťaťa i v blízkosti materskej školy. Sťažovateľ takýmto neprimeraným spôsobom správania, ktorý považuje za lásku k maloletému dieťaťu, ohrozuje psychické zdravie maloletého dieťaťa a harmóniu v celej pôvodnej rodine maloletého dieťaťa. Podľa názoru mestského súdu rodičia využili všetky mimosúdne možnosti riešenia celej veľmi komplikovanej a citlivej situácie, avšak bezúspešne. Keďže je zrejmé, vychádzajúc z doterajšieho dlhoročného správania sťažovateľa, že od tohto neprimeraného správania voči maloletému dieťaťu sám dobrovoľne neupustí a takýmto nezdravým správaním neprimerane zasahuje do duševnej integrity maloletého dieťaťa, naopak, ďalším novým návrhom sa na súde domáha úpravy jeho styku s maloletým dieťaťom, mestský súd dospel k záveru, že uloženie zákazu priblíženia sa sťažovateľa k maloletému je nevyhnutné pre ochranu psychického zdravia maloletého dieťaťa, jeho práva na harmonický rodinný život a že takéto rozhodnutie je v záujme maloletého dieťaťa.

3. Proti napadnutému rozsudku mestského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Krajský súd konštatoval, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie návrhom uplatneného nároku a stotožnil sa s právnymi závermi súdu prvej inštancie vo veci, ktorý podľa jeho názoru na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil. Konštatujúc správnosť dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, sa stotožnil s jeho odôvodnením a ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty sťažovateľa nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť. Doplnil, že sťažovateľ nerešpektuje rolu rodičov, ktorí sú zodpovední za výchovu a zdravý psychický i fyzický vývin svojho dieťaťa a majú právo rozhodovať o jeho výchove, a teda aj o tom, kto sa bude na tejto výchove podieľať. Poukázal na to, že proti sťažovateľovi je vedené aj trestné konanie pre podozrenie zo spáchania trestného činu nebezpečného prenasledovania na Mestskom súde Bratislava I pod sp. zn. 6T/15/2022, ktoré však nie je dosiaľ právoplatne skončené, a tiež na to, že súdom prvej inštancie bol sťažovateľovi v konaní pod sp. zn. 3P/1/2020 rozsudkom z 8. septembra 2021 zamietnutý návrh na úpravu styku s maloletým a tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 12CoP/16/2023 z 27. marca 2024. K tvrdeniu sťažovateľa, že napadnutý rozsudok je nesprávny a zbytočný, keďže sa s maloletým vnukom nestretol od 4. septembra 2019, uviedol, že s maloletým sa nestretol nie preto, lebo by rešpektoval vôľu rodičov a snažil sa zmeniť svoje postoje, ale preto, lebo uznesením súdu prvej inštancie č. k. 2P/31/2020-106 z 29. júna 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 20CoP/202/2020-629

z 2. decembra 2020 bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým mu bolo zakázané priblížiť sa k maloletému na vzdialenosť menšiu ako 200 metrov. Odvolací súd bol toho názoru, že správanie sťažovateľa opísané v rozsudku súdu prvej inštancie a jeho vyhodnotenie súdom prvej inštancie ako obťažujúce, stresujúce, narušajúce obvyklý spôsob života rodiny maloletého je správne a jednoznačne nie je v záujme maloletého. Z dokazovania totiž vyplynulo, že sťažovateľ svoje správanie voči maloletému pri spoločne trávených chvíľach považuje za správne, v záujme a prospech maloletého, a to aj napriek nesúhlasu rodičov, a bránenie mu v stretávaní sa s maloletým považuje za šikanovanie jeho osoby i maloletého, s čím sa odvolací súd nemôže stotožniť.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré oprel o dôvod prípustnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom súdu prvej inštancie, ako aj odvolaciemu súdu vyčítal nevykonanie výsluchu maloletého a nezisťovanie jeho názoru, ako aj nevykonanie výsluchu svedkýň navrhnutých sťažovateľom. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. f) CSP odmietol s odôvodnením, že sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod vyhodnotil ako neopodstatnený.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutým rozhodnutiam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) K porušeniu práv maloletého dieťaťa došlo nezisťovaním jeho názoru, nesprávnym posúdením jeho najlepšieho záujmu v dôsledku nezohľadnenia ujmy z izolácie od sťažovateľa, ako aj neprimeranosťou zákazu priblíženia.

b) K porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo nevykonaním kľúčového dokazovania (výsluch maloletého a svedkýň navrhnutých sťažovateľom), čím bolo sťažovateľovi znemožnené preukázať vzťah s maloletým. Najvyšší súd odmietol dovolanie bez toho, aby skúmal dôkazy predložené sťažovateľom (svedectvá, žiadosti o výsluch dieťaťa). Zamietnutie návrhov sťažovateľa na úpravu styku s maloletým (konania vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11P/95/2018 a Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3P/1/2020) bolo založené na skreslených šetreniach úradu práce bez zohľadnenia dôkazov sťažovateľa.

c) Najvyšší súd porušil prezumpciu neviny sťažovateľa, keď mechanicky prevzal tvrdenia všeobecných súdov o jeho „*neprimeranom správaní*“ a odkázal na trestné konanie vedené proti sťažovateľovi pre trestný čin nebezpečného prenasledovania, ktoré nie je právoplatne skončené, ako podporný argument pre zákaz priblíženia. Najvyšší súd neskúmal priestupok matky maloletého z 11. septembra 2019, ktorý bol odložený, čím neposúdil jej agresiu a ujmu maloletého.

d) Najvyšší súd nezohľadnil neprimeranosť zákazu priblíženia a ujmu, ktorú spôsobila izolácia (päť a pol roka bez kontaktu).

e) Najvyšší súd nepripustil možnosť písomného kontaktu, hoci Európsky súd pre ľudské práva uznal význam aj takéhoto obmedzeného kontaktu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery nedostatok právneho zastúpenia bráni jej kvázimeritórному prejednaniu. Berúc do úvahy skutočnosť, že ústavná sťažnosť obsahuje, odhliadnuc od nedostatku právneho zastúpenia, všeobecné, ako aj osobitné náležitosti požadované zákonom o ústavnom súde, ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu (m. m. I. ÚS 193/2024).

8. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde sa prejavuje okrem viazanosti dôvodmi ústavnej sťažnosti predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Takto vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde; pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnajú ústavnoprávnu solemnitu, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd [I. ÚS 514/2020 (ZNaU 84/2020)]. Tieto podmienky v danej veci splnené boli, preto ústavný súd podrobil ústavnoprávnemu prieskumu rozhodnutia všeobecných súdov vymedzené v záhlaví tohto uznesenia. Okrem uvedených napadnutých rozhodnutí však sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti požaduje aj zrušenie rozsudku okresného súdu sp. zn. 3P/1/2020 z 8. septembra 2021 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 12CoP/16/2023 z 27. marca 2024 vydané v konaní o návrhu sťažovateľa na úpravu styku dieťaťa s blízkou osobou. Na odstránenie vnútornej rozpornosti ústavnej sťažnosti ústavný súd nevyzýval, pretože aj v prípade, že by sťažovateľ do jej rozsahu bez pochybností zahrnul rozsudok okresného súdu sp. zn. 3P/1/2020 z 8. septembra 2021 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 12CoP/16/2023 z 27. marca 2024, musel by ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietnuť ako oneskorenú podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. Z registra doložiek právoplatností a vykonateľností súdnych rozhodnutí totiž ústavný súd zistil, že predmetné rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 29. mája 2024 a ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 23. júna 2025.

9. Z uvedených dôvodov ústavný súd bez výzvy adresovanej sťažovateľovi ustálil za rozsah ústavnej sťažnosti iba rozhodnutia všeobecných súdov uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

III.1. K časti ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie práv maloletého dieťaťa:

10. Čo sa týka oprávnenej osoby na podanie ústavnej sťažnosti, ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti viackrát vyslovil, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba, iba ak ide o ochranu jej základných práv. Namietat porušenie práv inej osoby môže iba zákonný zástupca takej osoby. Sťažovateľ nie je zákonným zástupcom maloletého, ktorého zákonnými zástupcami sú jeho rodičia. Ústavná sťažnosť v časti namietajúcej porušenie práv maloletého dieťaťa je ústavnému súdu podaná sťažovateľom, ktorý nedisponuje aktívnou vecnou legitimáciou na jej podanie. Z tohto dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú neoprávnenou osobou.

III.2. K napadnutým rozsudkom mestského súdu a krajského súdu:

11. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

12. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku mestského súdu ústavný súd konštatuje, že primárne bolo úlohou krajského súdu posúdiť rozhodnutie mestského súdu v namietanom rozsahu. Ak teda právny poriadok umožňoval sťažovateľovi domôcť sa ochrany základných práv proti ich porušeniu rozsudkom mestského súdu v odvolacom konaní, teda v konaní vedenom pred všeobecným súdom, potom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany.

13. Rovnako aj pokiaľ ide o tú časť ústavnej sťažnosti nasmerovanú proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ústavný súd musí s poukazom na princíp subsidiarity konštatovať, že aj v tejto časti je vylúčená jeho právomoc. Sťažovateľ totiž podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením. Právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľa tak predchádza právomoci ústavného súdu.

14. Existencia opravného konania nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať vo vzťahu k opravným prostriedkom napadnutým rozhodnutiam, keďže odvolanie a dovolanie v civilnom procese predstavujú účinné právne prostriedky ochrany práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam mestského súdu a krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

15. Posúdenie dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, avšak spôsob výkladu § 420 CSP musí zodpovedať ústavnoprávnym požiadavkám a nesmie popierať základné právo sťažovateľa na prístup k súdu, ktoré je súčasťou základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 589/2021).

16. Kľúčová námietka sťažovateľa spočíva v tvrdení, že odmietnutím dovolania sťažovateľa bez vykonania dokazovania navrhnutého sťažovateľom spočívajúceho vo vylúčení maloletého

a svedkýň došlo k porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Namieta tiež porušenie prezumpcie neviny sťažovateľa odkazom na trestné konanie vedené proti nemu pre trestný čin nebezpečného prenasledovania, ktoré nie je právoplatne skončené, a nezohľadnením neprimeranosti zákazu priblíženia.

17. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia, v ktorom sa najvyšší súd s dovolacou námietkou sťažovateľa o nevykonaní ním navrhnutých dôkazov vysporiadal v bodoch 15.2 – 15.6 napadnutého uznesenia, vysvetľujúc, že súd prvej inštancie uviedol, že výsluch navrhnutých svedkýň zo strany sťažovateľa nevykonal z dôvodu, že by jeho prípadné zrealizovanie vo veci neprineslo žiadne nové tvrdenia, takže jeho realizácia by bola neefektívna a nehospodárna v súvislosti s prejednávanou vecou. Najvyšší súd v kontexte sťažovateľovho tvrdenia, že uvedenými dôkazmi chcel preukazovať skutočný vzťah s maloletým, akcentoval predmet samotného konania a preukázanie závažných skutočností v ňom zistených, ktoré vyústili do prijatého rozhodnutia, v dôsledku správania sťažovateľa. Skonštatoval, že nikto v konaní nespochybňoval fakt, že ako starý otec má vzťah k svojmu vnukovi, že ho má rád, preto hodnotenie súdov, že tieto dôkazy sú nadbytočné vzhľadom na charakter konania v predmetnej veci, je logické.

18. V reakcii na dovolaciu námietku, v zmysle ktorej súdy pochybili, ak maloletého nevypočuli, najvyšší súd poukázal na posúdenie tejto otázky súdom prvej inštancie (bod 17 napadnutého uznesenia) a odvolacím súdom (bod 17.1 napadnutého uznesenia), ktoré bolo v podstatnom založené na tom, že považovali za postačujúce, že kolízny opatrovník na požiadanie súdu prvej inštancie sa snažil zistiť názor maloletého dieťaťa, avšak jeho názor sa nepodarilo zistiť, pretože maloleté dieťa sa s opatrovníkom o starom otcovi nechcelo rozprávať, pričom usúdil, že nebude realizovať výsluch maloletého dieťaťa, či už priamo na súde, alebo v jeho domácom prostredí, ani prostredníctvom znaleckého dokazovania z dôvodu, že akékoľvek ďalšie zisťovanie názoru maloletého dieťaťa by za danej situácie v rodine bolo pre maloleté dieťa stresujúce o to viac, že maloleté dieťa nemá vedomosť o žiadnom súdnom konaní. Najvyšší súd k tomu dodal, že otázka vhodnosti, resp. nevhodnosti vypočutia maloletého dieťaťa v súdnom konaní je naviazaná na proces dokazovania a preukazovania skutkového stavu a posúdenie tejto otázky spočíva v každom jednotlivom prípade na posúdení individuálnych, konkrétnych a v iných prípadoch sa spravidla už nevyskytujúcich skutkových okolností, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Rozhodnutiami mestského súdu a krajského súdu mala byť zabezpečená ochrana maloletého dieťaťa z dôvodov v nich uvádzaných a k tomu smerovalo aj vykonané dokazovanie, ktoré bolo považované za dostačujúce vzhľadom na zistený skutkový stav v danej veci. Najvyšší súd tak v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficity v rámci zisťovania skutočného stavu veci. Súdy nižších inštancií podľa jeho názoru postupovali v súlade so základnými princípmi civilného mimosporového konania, najmä zásadou voľného hodnotenia dôkazov a v súlade s princípmi, na ktorých spočíva Civilný mimosporový poriadok, a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Námietky sťažovateľa preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

19. Ústavný súd konštatuje, že napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorého odôvodnenie bolo konfrontované s námietkami sťažovateľa, nemožno vyčítať svojvoľnosť či nedostatočnosť. Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu nevykazuje žiadne znaky, či už arbitrárneho, alebo formalistického prístupu k hodnoteniu podmienok prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne

akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s uplatnenými dovolaciami argumentmi sťažovateľa, pričom závery o jeho neprípustnosti, ku ktorým dospel, adekvátne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil. V danej veci je podľa názoru ústavného súdu podstatné to, že všeobecné súdy na vykonanie výsluchu a zisťovanie názoru maloletého úplne nerezignovali (výsluch maloletého kolíznym opatrovníkom 1. októbra 2020, pozn.), avšak s ohľadom na všetky zistené osobitné okolnosti v danej veci nepovažovali osobné vypočutie maloletého súdom za vhodné. Podľa ústavného súdu tak právny záver, v zmysle ktorého všeobecné súdy, vychádzajúc z dostatku zhromaždených údajov potrebných na prijatie odôvodneného rozhodnutia, neprekročili mieru voľnej úvahy v otázke posúdenia vhodnosti vykonania výsluchu maloletého zo strany súdu, je ústavne akceptovateľný.

20. Námietku neposúdenia neprimeranosti zákazu priblíženia ústavný súd považuje za neprípustnú z dôvodu nevyčerpania možnosti uplatniť ju už v rámci riadneho, resp. mimoriadneho opravného prostriedku. Z formálneho hľadiska platí, že sťažovateľ síce účinný prostriedok nápravy vyčerpal, avšak z materiálneho hľadiska vzaté, predmetnú námietku v ňom neuplatnil, čo vedie k záveru o neprípustnosti tejto námietky v konaní o ústavnej sťažnosti. Zohľadnenie predmetnej námietky ústavným súdom v prípade, že táto námietka bola vznesená až v konaní o ústavnej sťažnosti, by ústavný súd dostávalo do pozície opravného súdu v sústave všeobecného súdnictva, čo je v kontexte princípu subsidiarity v rozpore s postavením ústavného súdu. Ústavný súd konštantne pripomína, že neuplatnenie uplatniteľnej námietky spôsobom, na ktorý by súd musel reagovať, a oproti tomu jej uplatnenie až ako námietky v ústavnej sťažnosti je procesne diskvalifikačné s konzekvenciou odmietnutia ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť.

21. Pokiaľ sťažovateľ najvyššiemu súdu vyčíta, že porušil prezumpciu nevinu sťažovateľa tým, že na posilnenie argumentácie podporujúcej prijatie rozhodnutia vo veci samej poukázal na trestné stíhanie vedené proti sťažovateľovi pre trestný čin nebezpečného prenasledovania na Mestskom súde Bratislava I pod sp. zn. 6T/15/2022, ktoré nie je právoplatne skončené, ústavný súd uvádza, že preskúmaním napadnutého uznesenia zistil, že uvedená argumentácia bola podporne použitá odvolacím súdom v jeho rozsudku a najvyšší súd ju v napadnutom uznesení (bod 6) uviedol len v rámci oboznámenia sa s dôvodmi rozsudku krajského súdu, sám sa ňou však v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia, vychádzajúc z dovolacích dôvodov uplatnených sťažovateľom, ktorými bol viazaný, nezaoberal. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je tak uvedená námietka neopodstatnená.

22. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil v právnych záveroch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti, odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

23. V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Nie je tak naplnená druhá podmienka podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde na ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľovi, z toho dôvodu ústavný súd žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovел (výrok 2 tohto uznesenia).

24. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu